

**CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE**

23 octombrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în următoarea componență:

Președinte:

Iurie Diaconu

Judecători:

Liliana Catan

Anatolie Țurcan

a examinat admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Tăut Dorina, partea vătămată Liutfi Grigore și avocatul acestuia, Șoronga Gabriela, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 iunie 2018 și sentinței Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 22 ianuarie 2015, în cauza penală privind-o pe

Bocearova Elena Xxxxx, născută la
xx.xx.xxxx, originară și domiciliată Xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 20.09.2013 - 22.01.2015;

Instanța de apel: 20.02.2015 - 27.03.2015;

18.01.2016 - 26.04.2016;

16.06.2017 - 15.06.2018;

Instanța de recurs: 22.09.2015 - 24.11.2015;

10.01.2017 - 02.05.2017;

20.06.2019 - 23.10.2019.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 22 ianuarie 2015 Bocearova Elena a fost achitată de sub învinuirea în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 190 alin. (5) Cod penal, pe motiv că fapta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii incriminate.

2. De către organul de urmărire penală Bocearova Elena a fost învinuită de faptul că, cunoscând că Liutfi Grigore pretinde la o cotă parte din apartamentul nr. xx din str. Xxxxx, xx, mun. Xxxxx, pe motiv că era soțul fiicei sale Socolova L., care la 05.08.1996 a decedat, iar prin hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 09.10.2006, i s-a atribuit $\frac{1}{4}$ cotă-parte din apartament, conștientizând caracterul

acțiunilor sale și consecințele care puteau surveni, având scopul dobândirii ilicite prin înșelăciune în întregime a apartamentului dat, fiindu-i cunoscut faptul că hotărârea Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 11.12.2006, prin care Bocearova Elena i se transmitea în proprietate întreg apartamentul nr. xx din str. Xxxxx, xx, mun. Xxxxx, cu dispunerea efectuării înscrierilor în RBI a OCT Chișinău și cu încasarea de la Bocearova Elena în beneficiul lui Liutfi Grigore a sumei de 110 000 lei, ce constituia $\frac{1}{4}$ cotă-parte din apartament era casată prin Decizia Colegiului civil și de contencios administrativ al CSJ din 09.06.2009, la 10.04.2012 s-a prezentat la sediul notarului Mihailic O. și, prezentând extrasul de la ÎS „Cadastru” conform căruia apartamentul nominalizat îi aparținea cu drept de proprietate în întregime, precum și hotărârea Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău, din 11.12.2006, precum și alte acte, a încheiat cu Pușcașu N. contractul de înstrăinare a apartamentului cu condiția întreținerii pe viață. În consecință, dreptul de proprietate pe apartamentul nr. xx din str. Xxxxx a trecut la cet. Pușcașu N., cauzându-i astfel lui Liutfi Grigore un prejudiciu material în proporții deosebit de mari în sumă totală de 400 000 lei.

Acțiunile inculpatei au fost calificate de către organul de urmărire penală în baza art. 190 alin. (5) Cod penal, ca escrocherie, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune, săvârșită în proporții deosebit de mari în sumă totală de 400 000 lei.

3. Împotriva sentinței au declarat apeluri procurorul și avocatul Gașiței Violeta în numele părții vătămate Liutfi Grigore, care au solicitat:

- *procurorul*, casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit căreia inculpata să fie condamnată în baza art. 190 alin. (5) Cod penal, la 8 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În motivarea cerințelor sale, procurorul a indicat că prima instanță contrar prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, nu a dat apreciere fiecărei probe prezentate de către partea acuzării din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor în ansamblu, însă a acordat prioritate doar declarațiilor inculpatei, care și au constituit temei de a pronunța sentința de achitare.

Infrațiunea săvârșită de Bocearova Elena s-a manifestat prin înșelăciunea față de Liutfi Grigore, prin dezinformarea referitor la faptul că apartamentul în litigiu nu-i aparține doar ei, precum și a ascuns aceste circumstanțe de partea vătămată și de notarul la care a perfectat operațiuni cu acest bun.

Adițional, acuzatorul de stat a menționat, că în sentința pronunțată în cauză prima instanță nu a efectuat o analiză amplă a circumstanțelor cauzei coroborate cu probele administrate pe cauză, ci doar a reflectat declarațiile părților, fără a examina fondul cauzei.

- *avocatul Gașiței Violeta în numele părții vătămate*, casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit căreia inculpata să fie recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 190 alin. (5) Cod penal, cu admiterea integrală a acțiunii civile, prin anularea contractului de înstrăinare cu condiția

întreținerii pe viață încheiat între inculpată și Pușcaș N., cu repunerea părților în situația inițială și încasarea din contul inculpatei în beneficiul părții vătămate a prejudiciul moral cauzat în mărime de 500 000 lei și a asistenței juridice acordate în mărime de 14 000 lei.

În susținerea apelului, avocatul a notat că prima instanță eronat a constatat că inculpata putea să nu înțeleagă esența deciziilor instanțelor superioare, ori acestea sunt presupunerile instanței deoarece în cadrul ședințelor de judecată Bocearova Elena a declarat foarte explicit că părții vătămate îi aparține $\frac{1}{4}$ cotă parte din imobil și că ea a înstrăinat și cota parte din imobilul părții vătămate.

Conform actelor din materialele dosarului reiese că inculpata este responsabilă, astfel aceasta are capacitatea de a înțelege caracterul prejudiciabil al faptei, recunoscând că a înstrăinat tot imobilul că a făcut-o chiar dacă cunoștea că părții vătămate îi aparține cu drept pe proprietate $\frac{1}{4}$ cotă parte din imobil.

Instanța nu a dat nici o apreciere probelor anexate la materialele cauzei care demonstrează că atât Bocearova Elena cât și Pușcaș N. au indus în eroare instanța, declarând că nu cunosc nimic despre procesele de partaj a averii deoarece de aceste procese se ocupa avocatul acestora. La fel, prima instanță nu a dat nici o apreciere recipiselor care demonstrează că Bocearova Elena se întâlnea lunar cu partea vătămată, pentru a încasa bani lunar chiar și după înstrăinarea imobilului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 martie 2015 apelurile declarate au fost respinse ca nefondate, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. În partea descriptivă a deciziei adoptate, instanța de apel a menționat că, audiind participanții la proces, raportând situația de fapt la cea de drept, cercetând argumentele invocate de părți, în coraport cu materialele dosarului penal, s-a ajuns la concluzia că apelurile declarate sunt nefondate și urmează a fi respinse.

Instanța de apel a menționat că prima instanță a pronunțat o sentință legală, cu indicarea motivelor prin care se resping probele aduse în sprijinul acuzării, prin ansamblul de probe cercetate în ședința de judecată, la care au avut acces toate părțile și care au fost cercetate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, just ajungând la concluzia că acestea nu dovedesc vinovăția inculpatei în săvârșirea infracțiunii imputate.

Mai mult de atât, poziția acuzării referitor la prezența în acțiunile inculpatei a dobândirii ilicite a bunurilor părții vătămate prin înșelăciune poartă doar un caracter de presupunere, fiind lipsite de careva bază probantă intenția inculpatei de a însuși prin înșelăciune bunul părții vătămate, în cazul în care este pregătită financiar de a-i recupera lui Liutfi Grigore valoarea a $\frac{1}{4}$ cotă-parte din imobil și asta în cazul în care ultimul a menționat în declarațiile sale că nu mai poate locui în continuare în același imobil cu inculpata.

Instanța de apel a conchis că, formând contractul de înstrăinare cu condiția întreținerii pe viață, Bocearova Elena nu urmărea scopul sustragerii cotei-părți de

imobil ce aparține cu drept de proprietate părții vătămate și nu avea intenția de a nu-i achita compensația bănească lui Liutîi Grigore, deci fapta inculpatei nu întrunește elementele infracțiunii de escrocherie.

De asemenea, instanța de apel a remarcat că, între inculpată și partea vătămată există relații litigioase de natură juridică civilă și faptul, că inculpata nu recunoaște pretențiile civile înaintate de partea vătămată, aceasta nu poate servi temei pentru a fi acuzată în dobândirea ilicită a bunurilor pretinse de partea vătămată, prin înșelăciune și abuz de încredere, în proporții deosebit de mari.

Caracterul civil al acestor pretenții a fost stabilit în speță, dat fiind că între inculpată și partea vătămată există procese civile, în care sânt pronunțate hotărâri judecătorești, având obiect de judecată similar, de natură juridică civilă, concomitent acuzarea nu a prezentat probe, ce ar confirma natura juridică penală a relațiilor stabilite între inculpată și partea vătămată.

5. Împotriva deciziei instanței de apel, au declarat recursuri ordinare procurorul și avocatul Gașițoi Violeta în numele părții vătămate, care au solicitat:

- *procurorul*, invocând temei de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului declarat, procurorul a menționat că, instanța de apel neîntemeiat a menținut sentința de achitare, fără a da apreciere probelor prezentate din punct de vedere al pertinentei, utilității și veridicității, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării acestora.

În contextul dat, procurorul a indicat că, intenția inculpatei în comiterea infracțiunii de escrocherie se dovedește prin situația financiară extrem de defavorabilă a persoanei, care-și asumă angajamentul, la momentul încheierii tranzacției, lipsa unei activități aducătoare de beneficii, necesare onorării angajamentului, prezentarea la încheierea tranzacției, a unor documente false.

Probele administrate și cercetate în instanță demonstrează cu certitudine că Bocearova Elena a cunoscut faptul că nu are dreptul să înstrăineze cota-parte din imobil ce îi aparține cu drept de proprietate părții vătămate, aceste acțiuni demonstrând cu certitudine că inculpata cunoștea despre litigiul în cauză, însă ignorând aceste circumstanțe și acționând prin înșelăciune, știind că cauza privind partajul averii comune nu s-a soluționat și se află pe rolul instanței de judecată, la 10.04.2012 s-a prezentat la sediul notarului Mihailic O., prezentând hotărârea judecătii din 11.12.2006 (hotărâre anulată de instanțele ierarhic superioare) și a încheiat contract de înstrăinare cu întreținerea pe viață cu Pușcaș N.

Prin acțiunile ilegale i s-au cauzat prejudicii morale și materiale părții vătămate în proporții deosebit de mari, acesta rămânând fără unica sa proprietate, iar ulterior tot Bocearova Elena fără a-l anunța pe Liutâi Grigore l-a radiat de la viza de reședință.

Faptul că Bocearova Elena a acționat cu rea-credință, prin înșelăciune, se mai

demonstrează că aceasta a declarat notarului împreună cu Pușcaș N. că nu cunoaște locul aflării părții vătămate.

Respectiv, se conchide asupra faptului că instanțele de fond au examinat unilateral cauza penală, în favoarea apărării, apreciind critic declarațiile părții vătămate și cele ale martorilor acuzării, contrar prevederilor art. 24 alin. (2), 101 alin. (3) Cod de procedură penală, ajungându-se la concluzia că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

- *avocatul Gașițoi Violeta în numele părții vătămate*, fără a invoca vreun temei pentru recurs din cele 16 prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, solicită casarea hotărârilor judecătorești, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit căreia inculpata să fie recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 190 alin. (5) Cod penal.

Admiterea integrală a acțiunii civile, prin anularea contractului de înstrăinare cu condiția întreținerii pe viață încheiat între inculpată și Pușcaș N., cu repunerea părților în situația inițială. Încasarea din contul inculpatei în beneficiul părții vătămate a prejudiciul moral cauzat în mărime de 500 000 lei și a asistenței juridice acordate în mărime de 14 000 lei.

În susținerea cerințelor înaintate, recurenta a indicat faptul că vinovăția inculpatei în comiterea infracțiunii de escrocherie se dovedește prin cumulul de probe administrate și cercetate în instanțele de fond, mai mult de atât, acțiunile ilegale ale inculpatei părții vătămate i s-au cauzat prejudicii morale și materiale în proporții deosebit de mari, acesta rămânând fără unica sa proprietate, iar ulterior tot Bocearova E. fără a-l anunța pe Liutfi Gr. l-a radiat de la viza de reședință.

Faptul că Bocearova Elena a acționat cu rea-credință prin înșelăciune se mai demonstrează prin faptul că aceasta a declarat notarului împreună cu Pușcaș N. că nu cunoaște locul aflării părții vătămate.

La fel, se mai punctează faptul că, Bocearova Elena a fost reprezentată în toate procesele, inclusiv în procesul de partaj al averii, de avocatul său Pelin V., deci argumentul că ea nu ar fi înțeles sensul hotărârii este apreciat de partea vătămată critic, ori avocatul pledează în instanță nu din nume propriu, ci din numele clientului său, respectiv argumentul instanței precum că inculpata nu-și dădea seama sau nu a înțeles sensul hotărârii contravine cu probele din materialele dosarului, fiind subiective și nefondate.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 24 noiembrie 2015, au fost admise recursurile ordinare declarate, casată total decizia contestată și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

6.1. În motivarea deciziei adoptate a menționat că conținutul deciziei contestate nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția.

Or, în corespundere cu prevederile art. 101 alin. (1) și (4) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concluziei,

utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor. Instanța de judecată este obligată să motiveze în hotărâre admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor probelor administrate.

În pofida acestor prescripții legale, potrivit descriptivului deciziei instanței de apel este enunțat că: *„Probele prezentate în ședința de judecată și puse la baza sentinței, fiind obținute legal, sânt admisibile și sânt apreciate conform prevederilor articolului 101 Cod de procedură penală. Astfel, sânt pertinente, concludente, utile și veridice probele puse la achitării inculpatei, relevante la punctele 8.1.- 8.5.*

Fiecare probă este apreciată din punct de vedere al pertinenței, concludenței, utilității veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, astfel concluziile instanței cu privire la achitarea inculpatei sunt formate în urma cercetării și examinării probelor prezentate de părți, în cumul, sub toate aspectele, complet și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.” (f.d. 79, vol. II).

Prin urmare, instanța de recurs a conchis că, concluziile instanței de apel formulate mai sus poartă un caracter generic asupra operațiunii de cercetare și verificare a probelor, deoarece acestea pur formal au fost transcrise din sentința primei instanțe, fără a se face vreo mențiune sau analiză asupra unei probe concrete. Iar așa cum examinarea probelor constituie elementul-cheie la pronunțarea unei hotărâri corecte și legale, lăsarea fără apreciere a probelor administrate pe cauză sau aprecierea abstractă a acestora duce la pronunțarea unei hotărâri incomplete, neîntemeiate și cu o doză sporită de incertitudine asupra calității efectuării actului de justiție.

Colegiul penal lărgit a constatat că tot în partea motivatorie, instanța de apel nu face nici o referire la argumentele invocate în apelurile declarate, acestea fiind ignorate cu desăvârșire, fiind omisă expunerea asupra versiunilor înaintate de apelanți.

Totodată, instanța de recurs a considerat ca fiind pripită și eronată concluzia instanței potrivit căreia se afirmă: *”Cu certitudine se constată, că între inculpată și partea vătămată există relații litigioase de natură juridică civilă și faptul, că inculpata nu recunoaște pretențiile civile ale părții vătămate nu poate servi temei pentru a fi acuzată în dobândirea ilicită a bunurilor pretinse de partea vătămată, prin înșelăciune și abuz de încredere, în proporții deosebit de mari. Caracterul civil al acestor pretenții a fost stabilit în speță, dat fiind că între inculpată și partea vătămată există procese civile, în care sânt pronunțate hotărâri judecătorești, având obiect de judecată similar, de natură juridică civilă, concomitent învinuirea nu a prezentat probe, ce ar confirma natura juridică penală a relațiilor stabilite între inculpată și partea vătămată.”* (f.d. 80, vol. II).

Contrar acestei constatări, în apelul acuzatorului de stat este indicat expres că: *„Deși conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, instanța de judecată era obligată să aprecieze toate probele din punct de vedere al coroborării, instanța de judecată nu a atras atenția cuvenită la declarațiile martorului Pușcașu Mihailic Olga, precum și ale părții vătămate Liutii Grigore, precum și la documentele anexate la materialele cauzei, care prevăd diferite circumstanțe ale infracțiunii.*

Or, escrocheria săvârșită de Bocearova Elena s-a manifestat anume prin înșelăciunea față de Liutii Grigore, prin dezinformarea referitor la faptul că apartamentului în litigiu nu-i aparține doar ei, precum și a ascuns aceste circumstanțe de partea vătămată și de notarul la care a perfectat operațiuni cu acest bun.” (f.d. 46, vol. II, verso).

La fel, și apărătorul părții vătămate în apelul său a susținut că: *”Instanța nu a dat nici o apreciere probelor prezentate de partea vătămată și confirmate de Boccearova Elena și anume recipisele scrise de aceasta prin care se confirmă că Boccearova se întâlnea cu partea vătămată până la înstrăinarea bunului și după înstrăinarea bunului lunar, încasând din acesta serviciile comunale pentru 1/4 cotă parte din imobil. În cele din urmă din aceste probe se vede că Boccearova E. prin declarațiile sale a avut scopul de a duce în eroare cât notarul, când a înstrăinat imobilul declarând că nu cunoaște locul aflării părții vătămate, atât și instanța spunându-i că nu a cunoscut la data înstrăinării imobilului locul aflării părții vătămate, fapte combătute prin probele anexate la materialele cazului.” (f.d. 51, vol. II).*

Reieșind din cele enunțate mai sus, instanța de recurs a constatat că instanța de apel doar a enumerat în textul deciziei adoptate argumentele invocate de apelanți, însă nu s-a pronunțat asupra acestora, fără a expune o argumentare convenită.

Or, potrivit prescripțiilor art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond. Instanța de apel, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 aprilie 2016, au fost admise apelurile declarate, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Bocearova Elena a fost condamnată în baza art. 196 alin. (4) Cod penal, la 2 ani și 6 luni închisoare, iar conform prevederilor art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii a fost suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 3 ani.

Acțiunea civilă în privința încasării daunei morale și încasării cheltuielilor judiciare, a fost admisă parțial, fiind dispus încasarea de la inculpată în beneficiul părții vătămate a daunei morale în sumă de 5 000 lei și cheltuielile judiciare în mărime de 14 000 lei.

Acțiunea civilă cu privire la repararea daunelor materiale a fost admisă în principiu, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să se expună instanța în procedură contencioasă.

7.1. Instanța de apel a constatat că prin acțiunile sale intenționate, inculpata Bocearova Elena, a comis infracțiunea prevăzută de art. 196 alin. (4) Cod penal, cauzarea de daune materiale în proporții deosebit de mari prin înșelăciune, dacă fapta nu constituie o însușire.

Astfel, necătând la faptul că inculpata nu și-a recunoscut vina, aceasta este dovedită prin următoarea sistemă de probe veridice, concludente, pertinente și utile, care coroborează între ele, cum ar fi: declarațiile - părții vătămate Liutîi Gr. (f.d. 19, 20, vol. II); - martorilor: Mihailic O. (f.d. 17, 18, vol. II); Pușcaș N. (f.d. 21, 22, vol. II); Balan V. (f.d. 23, 24, vol. II).

Instanța de apel a mai conchis că vina inculpatei în comiterea infracțiunii prevăzute de art.196 alin.(4) Cod penal, se confirmă integral și prin materialele și probele scrise, anexate la dosarul penal, care coroborează cu declarațiile părții vătămate și a martorilor sus-indicați, cum ar fi: - *acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Liutîi Gr. (f.d. 132-137, vol. I)*; - *contractul de înstrăinare a apartamentului cu condiția întreținerii pe viață încheiat între Bocearova E. și Pușcaș N. din 10.04.2012 (f.d. 153-154)*; - *hotărârea Judecătorei Buiucani municipiul Chișinău din 11.12.2006 (f.d. 157, vol. I)*; - *hotărârea Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 09.10.2006 (f.d. 164-165, vol. I)*; - *decizia Colegiului civil al Curții de Apel Chișinău din 06.02.2007 (f.d. 166-167)*; - *decizia Curții Supreme de Justiție din 21.11.2007 (f.d. 168-171)*; - *decizia Colegiului civil și de contencios administrativ din 18.09.2014 (f.d. 186, vol. I)*.

Instanța de apel a considerat că *de facto*, inculpata și-a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate, însă instanța a apreciat critic afirmațiile ei potrivit cărora, a încheiat contractul de înstrăinare a apartamentului nr. xx din str. Xxxxx, xx, mun. Xxxxx,, cu condiția întreținerii pe viață cu Pușcaș N. deoarece în continuare consideră că apartamentul îi aparține în întregime ei, deși cunoștea că părții vătămate îi aparținea $\frac{1}{4}$ din acest apartament. Nu a știut că hotărârea pe caz din 2006 a fost anulată, deoarece ea nu a participat la ședințele de judecată din instanța de judecată ierarhic superioară, deoarece ele nu corespund adevărului și sunt date de către inculpată în scopul de a se eschiva de la răspunderea penală, or acestea sunt combătute de celelalte probe analizate mai sus și apreciate prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală și care demonstrează cu certitudine vinovăția ei în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 196 alin.(4) Cod penal.

Instanța de apel a menționat că, deși *latura obiectivă* a infracțiunilor prevăzute de art. 190 și art. 196 Cod penal conține elemente comune ca *înșelăciunea* și *abuzul de încredere* și urmările acestor acțiuni sunt în legătură cu cauzarea prejudiciului material proprietarului, totuși acestea se deosebesc una de alta.

Printre criteriile de delimitare a infracțiunilor nominalizate, se consemnează că, în cazul infracțiunii prevăzute de art. 196 Cod penal făptuitorul nu obține în posesie careva bunuri concrete ale victimei, ci se eschivează în mod fraudulos să-i transmită acesteia bunuri care i se cuvin ori se folosește de ele în detrimentul victimei.

Altfel spus, sub aspectul *laturii obiective*, distincția principală dintre infracțiunile specificate constă în mecanismul de cauzare a daunelor materiale, în cazul infracțiunii prevăzute de art. 190 Cod penal, masa patrimonială a victimei este diminuată în aceeași proporție în care se sporește masa patrimonială a făptuitorului, pe când în cazul infracțiunii prevăzute de art. 196 Cod penal, masa patrimonială a victimei nu sporește

în proporția pe care o exprimă eschivarea făptuitorului de a-și executa obligațiile pecuniare față de victimă, sau masa patrimonială a victimei este diminuată, fără însă a spori masa patrimonială a făptuitorului.

Noțiunea de „*dobândire ilicită*” este echivalentă cu cea de „*sustragere*”. În sensul legii, se consideră sustragere - luarea ilegală și gratuită a bunurilor din posesia altuia, care a cauzat un prejudiciu patrimonial efectiv acestuia, săvârșită în scop acaparator.

Raportând cele statuate mai sus, la argumentele aduse în textul sentinței în cauză, precum că dobândirea ilicită intenționată a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere lipsește în acțiunile inculpatei, instanța de apel a conchis că învinuirea adusă de procuror inculpatei, în baza art. 190 alin. (5) Cod penal, în această parte este eronată și nu coroborează cu probele acumulate la dosar.

De asemenea, instanța de apel a reiterat că, în cazul infracțiunii prevăzute de art. 196 Cod penal, făptuitorul folosește bunurile proprietarului și îi cauzează acestuia daună materială în modalitatea prescrisă de dispoziție - prin înșelăciune sau abuz de încredere, însă bunul material rămâne a fi în continuare ca proprietatea aceleiași persoane, ceea ce, la caz, și a fost realizat, pentru că inculpata Bocearova E. nu a însușit în scopuri personale acea cotă parte care aparținea cu drept de proprietate părții vătămate Liutfi Grigore, ci a fost trecută în proprietate cet. Pușcașu N. conform contractului de înstrăinare a apartamentului cu condiția întreținerii pe viață.

Or, probele menționate supra demonstrează cu certitudine că Bocearova Elena a cunoscut faptul că nu are dreptul să înstrăineze cota parte din imobil ce îi aparține cu drept de proprietate părții vătămate, aceste acțiuni demonstrează că inculpata cunoștea despre litigiul în cauză cu toate acestea, dânsa a acționat prin înșelăciune, a știut că cauza civilă privind partajul averii comune nu s-a soluționat și se află pe rolul instanței, iar la 10.04.2012, s-a prezentat la sediul notarului Mihailic O., prezentând hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 11.12.2006 (hotărâre anulată de instanțele ierarhic superioare) și a încheiat contract de înstrăinare cu întreținerea pe viață cu Pușcaș N.

Astfel, partea vătămată a fost deposedat ilegal de proprietatea sa și anume de $\frac{1}{4}$ din cotă parte din imobilul situat str. Xxxxx, xx, ap. xx mun. Xxxxx care i-a trecut în moștenire după decesul soției sale.

În așa mod inculpata i-a cauzat părții vătămate, prin înșelăciune daune materiale în proporții deosebit de mari, însă în cazul dat valoarea acestei cote părți dânsa n-a însușit-o în scopuri personale, de aceea instanța de apel a constatat că în acțiunile ei sunt prezente anume elementele infracțiunii prevăzute de art. 196 alin. (4) Cod penal și nu a infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(5) Cod penal precum i-a fost înaintată învinuirea de către procuror.

Instanța de apel a conchis că prejudiciul material cauzat părții vătămate v-a constitui $\frac{1}{4}$ din prețul mediu al valorii totale a apartamentului în cauză, estimat de Bursa Imobiliară „LARA”, adică suma de 110 000 lei.

Astfel, potrivit rechizitoriului în privința inculpatei (f.d. 105-109, vol.I), ultima se învinuiește precum că i-a cauzat prin înșelăciune lui Liufii Grigore un prejudiciu material în proporții deosebit de mari, în sumă totală de 400 000 lei, însă nu este clar în cazul dat prin ce se exprimă această sumă, or potrivit certificatului eliberat de Bursa Imobiliară „LARA” din 31.05.2013, valoarea medie pe piață a unui apartament cu o odaie, amplasat în mun. Xxxxx, str. Xxxxx, xx, ap. xx, cu nr. cadastral xxxxx, constituie: 400 000 - 460 000 lei, iar $\frac{1}{4}$ din valoarea totală a apartamentului în litigiu va constitui aproximativ 110 000 lei.

La stabilirea pedepsei inculpatei, instanța de apel a ținut cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, care face parte din categoria celor mai puțin grave, de persoana celui vinovat, de rolul ei la săvârșirea infracțiunii, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, concluzionând că reeducarea și corectarea inculpatei poate avea loc fără privarea reală a ei de libertate.

Cu referire la acțiunea civilă înaintată de partea vătămată, instanța de apel ținând cont de practica CtEDO privitor la modul de încasare a prejudiciului moral, cât și de prevederile art. 1423 Cod civil, a conchis că, în speță, dauna morală se exprimă prin faptul că partea vătămată a suportat suferințe morale, în urma cauzării prejudiciului lui de către inculpată, dispunând admiterea parțială a acțiunii înaintate, considerând ca fiind exagerată suma de 500 000 lei pretinsă de partea vătămată, cu titlu de prejudiciu moral.

De asemenea, instanța de apel a considerat necesar de a admite acțiunea civilă în partea încasării din contul inculpatei în contul părții vătămat a sumei de 14 000 lei ca cheltuieli judiciare, deoarece conform bonurilor de plată (f.d. 141, 142, vol. I), s-a constatat că partea vătămată a suportat cheltuieli în mărime de 14 000 lei, în urma încheierii contractului de asistență juridică cu avocatul.

Privitor la încasarea daunei materiale, instanța de apel reținând prevederile art. 225 alin. (3) Cod de procedură penală, a constatat că de către partea vătămată și reprezentantul său nu au fost prezentate careva probe incontestabile pentru stabilirea cuantumului concret a prejudiciului material, în ce mărime anume, și aceasta nu este posibil de constatat fără a amâna judecarea cauzei, or, dânsul solicită nu doar încasarea daunei materiale ci anularea contractului de înstrăinare a apartamentului sus indicat cu întreținerea pe viață, cheltuielilor plătite de către dânsul inculpatei pentru întreținerea apartamentului etc., fapt ce este imposibil de rezolvat în procesul unei proceduri penale.

8. Împotriva deciziei instanței de apel au declarat recursuri ordinare procurorul și avocatul Pelin Valeriu în numele inculpatei, care au solicitat:

- *procurorul*, invocând temei de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului declarat, procurorul a menționat următoarele argumente:

- instanțele de judecată nu au apreciat la justa valoare probele prezentate de către acuzare;

- concluzia instanței de apel este una greșită, deoarece, aceasta indicând că *”Bocearova Elena nu a însușit în scopuri personale acea cotă parte care aparținea cu drept de proprietate părții vătămate Liutii Grigore, ci a fost trecută în proprietate cet. Pușcașii Nadejda conform contractului de înstrăinare a apartamentului cu condiția întreținerii pe viață”*, conchide ea însăși că scopul inculpatei este cel de a fi întreținută pe viață de către Pușcașu N., iar pentru transmiterea apartamentului în posesia acesteia, mai întâi era necesar ca să intre în posesie, ceea ce a și făcut, astfel deposedându-l de $\frac{1}{4}$ parte din acest imobil pe Liutii Grigore;

- în apelul declarat partea acuzării a indicat motivele pentru care consideră că, vina inculpatei în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal s-a dovedit prin declarațiile părții vătămate, martorilor și probele materiale anexate la materialele cauzei;

- probele aduse de către partea acuzării confirmă incontestabil vina inculpatei în comiterea infracțiunii de înșelăciune, iar poziția instanței de fond despre achitarea inculpatei și a instanței de apel de recalificare a acțiunilor acesteia sunt neîntemeiate;

- în cauza dată, nu au fost îndeplinite cu strictețe prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală, precum și explicațiile date de către Plenul Curții Supreme de Justiție la pct. 14 al Hotărârii nr. 22 din 12.12.2005 „Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel”, iar ne pronunțarea instanței de apel asupra tuturor motivelor invocate echivalează cu nerezolvarea fondului apelului, astfel decizia urmează a fi casată cu rejudecarea cauzei în apel cum cere art. 435 Cod de procedură penală, întrucât asemenea eroare judiciară nu poate fi corectată în instanța de recurs.

- *avocatul Pelin Valeriu în numele inculpatei*, invocând temei de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, casarea deciziei instanței de apel și menținerea în vigoare a sentinței.

În motivarea recursului declarat, avocatul a menționat următoarele argumente:

- instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor argumentelor invocate în apel, eronat apreciind probele acumulate în dosar;

- inculpata este gata să-i achite părții vătămate bani pentru cota lui parte din apartament, cu banii pe care îi acordă în acest scop familia Pușcașu;

- pentru partea vătămată, inculpata de fapt este o persoană străină și dânsa nu poate locui într-un apartament cu fostul ginere, cu care este în conflict de mai mulți ani;

- instanța de judecată a stabilit, că inculpata niciodată nu a negat faptul că partea vătămată are drept asupra $\frac{1}{4}$ cotă-parte din imobil, indisponibilitatea acesteia de a-i compensa în formă bănească valoarea acestei părți nu a fost negată în ședința de judecată nici de însuși partea-vătămată;

- instanța de judecată a stabilit că Liutii Grigore nu și-a perfectat până în prezent dreptul de proprietate asupra cotei sale părți din imobilul dat;

- la notar inculpata s-a prezentat de una singură, doar cu Pușcaș N., la acel moment Liutfi Grigore nu locuia în apartamentul litigios, iar inculpata nu cunoștea unde locuiește acesta pentru a-i comunica despre perfectarea contractului;
- în ședința de judecată inculpata a menționat, că avocatul i-a spus despre hotărârea instanței, că totul e în regulă, iar la examinarea cauzei în instanța superioară ea nu a fost prezentă;
- în virtutea vârstei înaintate a inculpatei, instanța corect a admis faptul că ultima putea să nu înțeleagă esența deciziilor instanțelor superioare;
- instanța corect a apreciat critic declarațiile martorului Bălan V., deoarece ele poartă un caracter interesat în denaturarea unor fapte și împrejurări ale cauzei reieșind și din faptul, că partea-vătămată locuiește în imobilul acesteia;
- instanța corect a susținut concluzia privind netemeinicia acuzării referitor la prezența în acțiunile inculpatei a dobândirii ilicite a bunurilor părții vătămate;
- instanța de fond și cea de apel corect au stabilit, că perfectând contractul de înstrăinare cu condiția întreținerii pe viață, inculpata nu urmarea scopul sustragerii cotei-părți de imobil ce aparținea cu drept de proprietate părții vătămate și nu avea intenția de a nu-i achita compensația bănească lui Liutfi Gr.;
- între inculpată și partea vătămată există relații litigioase de natură juridică civilă și faptul, că inculpata nu recunoaște pretențiile civile ale părții vătămate nu poate servi temei pentru a fi acuzată dobândirea ilicită a bunurilor pretinse de partea vătămată, prin înșelăciune și abuz încredere, în proporții deosebit de mari;
- în sensul art. 6 CoEDO, noțiunea de „acuzăție în materie penală” este distinctă de noțiunea ”drepturi și obligații cu caracter civil”, astfel, în cauza Perez v. Franța din 12.02.2004, CtEDO a arătat că „... în ciuda existenței unei autonomii a noțiunii de drepturi și obligații cu caracter civil, este necesară analiza legislației interne a statului, atât sub aspectul calificării juridice, cât și în privința conținutului material și a efectelor pe care dreptul intern al statului le conferă pentru ca un drept să poată fi considerat ca având un caracter civil”;
- prima instanța corect s-a expus asupra acțiunii civile;
- recursurile declarate sunt ilegale, deoarece persoana a fost achitată printr-o sentință definitivă, astfel, au fost încălcate art. 2 și art. 4 ale Protocolului nr. 7 al CoEDO;
- decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, iar instanța de apel a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței de fond;
- inculpata a fost condamnată după o sentință de achitare, soluție bazată exclusiv pe lucrările primei instanțe, viciu fundamental în sensul violării art. 6 §1 din CoEDO, soluția instanței de apel ne fiind motivată;
- Curtea în cauza ”Ballu v. Albania, nr. 74727/01” a reiterat, că ”...admisibilitatea probelor este în primul rând reglementată de normele de drept intern și că, de regulă, este de competența instanțelor naționale să aprecieze mijloacele de probă administrate în fața lor”;

- instanța de apel, a refuzat în mod clasic, prin tăcere, să se pronunțe asupra motivelor esențiale invocate de partea apărării precum și cele constatate în sentință, astfel adoptând o decizie nemotivată ceea ce constituie la fel un viciu fundamental, decizia dată fiind contrară, unui proces echitabil în sensul art. 6 CoEDO;

- în speță sunt aplicabile hotărârile CtEDO: Flueraș c. României din 09.07.2013; Suominen v. Finlanda; Bulut v. Austria, paragraful 47; Niderost-Eluber v. Elveția, paragraful 23; Kress v. Franța, paragraful 72; Ștefan v. România din 06.04.2010; Cravenco v. Moldova, paragraf 50, din 15.01.2008;

- potrivit pct. 10 a Recomandării nr. 53 ”Cu privire la procedura de examinare a apelului” conform modificărilor și completărilor din Codul de procedură penală introduse prin Legea nr. 66 din 05.04.2012, în vigoare din 27.10.2012, care este obligatorie pentru instanțele de judecată, ca o garanție a unificării practicii judiciare, se recomandă instanțelor de judecată în procedura de examinare a apelului după o hotărâre de achitare pronunțată de prima instanță să țină cont de dispozițiile art. 6 din CoEDO așa cum acestea au fost interpretate și aplicate, instanța de apel nu este în drept să pronunțe o hotărâre de condamnare, bazându-se exclusiv pe lucrările primei instanțe, care conțin declarațiile martorilor și ale inculpatei din același dosar, în temeiul cărora a fost achitată de prima instanță;

- în speță, prima instanță a constatat în sentința de achitare că, declarațiile părții vătămate și a martorilor acuzării, care figurau în dosar, nu erau suficiente pentru a stabili vinovăția inculpatei;

- instanța de apel, pentru a înlocui achitarea cu o condamnare, nu dispunea de nici o informație nouă și s-a bazat exclusiv pe materialele din dosar cercetate în prima instanță, în principal pe cele respinse de prima instanță, clar le-a denaturat esența, deoarece acestea o dezvinovățesc pe inculpată;

- nerespectarea jurisprudenței CoEDO și încălcarea prevederilor art. 24 și art. 26 Cod de procedură penală, urmează să fie apreciată ca nesusținere a acuzării în privința inculpatului în cadrul examinării apelului declarat împotriva sentinței de achitare.

9. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 02 mai 2017, s-au admis recursurile ordinare declarate, s-a casat total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 aprilie 2016, în cauza penală în privința lui Bocearova Elena și s-a dispus rejudecarea cauzei în ordine de apel în aceeași instanță, în alt complet de judecată.

9.1. Instanța de recurs a considerat că soluția instanțelor inferioare privind recalificarea faptelor comise de inculpată din prevederile art. 190 alin. (5) Cod penal în cele ale art. 196 alin. (4) Cod penal, adică de la infracțiunea de *escrocherie în proporții deosebit de mari* la infracțiunea de *cauzare de daune materiale prin înșelăciune sau abuz de încredere*, este afectată de erori de drept prescrise de pct. 6) și 12) din art. 427 Cod de procedură penală, deoarece greșit s-au apreciat și încadrat juridic faptele constatate în urma administrării materialului probatoriu.

În conformitate cu prevederile art. 113 Cod penal, atât prima instanță, cât și cea de apel, era obligată să deducă din actele cauzei „(...) determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală”.

Potrivit dispoziției art. 190 Cod penal, ca escrocherie se consideră faptele de dobândire ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere.

Prin *dobândire ilicită a bunurilor* se prezumă un act opus celui licit, efectuat cu rea-credință, prin care făptuitorul obține (pentru sine sau pentru altul) transmiterea voită în proprietate, posesiune, a bunului mobil sau imobil, a altor valori străine sau dreptului asupra acestora.

Prin *înșelăciune* se înțeleg acțiunile făptuitorului de a duce în eroare, de a amăgi proprietarul prin prezentarea ca adevărate a unor fapte, evenimente sau prezentarea ca mincinoase a unor fapte, evenimente, dar care corespund adevărului sau prin tănuirea (necomunicarea) unor împrejurări care făptuitorul era obligat să le comunice.

Prin *însușirea ilegală a bunurilor* se prezumă, folosirea sau transmiterea de către făptuitor, în interesul său sau pentru altul, de bani, valori sau alte bunuri încredințate pentru a le gestiona sau a le administra.

Prin *abuz de încredere* făptuitorul folosește, în scop de a obține un bun material (bani), relațiile de încredere, de bunăvoință, de sinceritate, de siguranță a proprietarului ori a altei persoane cu drept de a dispune de bunuri.

În speță, s-a constatat că instanța de apel a conchis asupra reîncadrării acțiunilor săvârșite de Bocearova Elena în baza art. 196 alin. (4) Cod penal, deoarece învinuirea adusă în baza art. 190 alin. (5) Cod penal, nu cuprinde *latura obiectivă* a infracțiunii imputate și probele acumulate la materialele cauzei nu confirmă că masa patrimonială a inculpatei Bocearova Elena a fost mărită din contul înstrăinării cotei părți din apartamentul vizat, care îi aparține lui Liutîi Grigore.

Colegiul lărgit a menționat, că deși *latura obiectivă* a infracțiunilor prevăzute de art.190 și art. 196 Cod penal conține elemente comune ca înșelăciunea și abuzul de încredere și urmările acestor acțiuni sunt în legătură cu cauzarea prejudiciului material proprietarului, totuși acestea se deosebesc una de alta.

Printre criteriile de delimitare a infracțiunilor nominalizate, s-a reținut că, în cazul infracțiunii prevăzute de art. 196 Cod penal făptuitorul nu obține în posesie careva bunuri concrete ale victimei, ci se eschivează în mod fraudulos să-i transmită acesteia bunuri care i se cuvin ori se folosește de ele în detrimentul victimei.

Infracțiunea prevăzută de art. 196 Cod penal, nu presupune luarea din posesia victimei a bunurilor, deoarece în caz contrar aceasta ar cade sub incidența art. 190 Cod penal.

Astfel, conform practicii judiciare și doctrine, noțiunea de „*dobândire ilicită*” este echivalentă cu cea de „*sustragere*”. În sensul legii, se consideră sustragere - luarea ilegală și gratuită a bunurilor din posesia altuia, care a cauzat un prejudiciu patrimonial efectiv acestuia, săvârșită în scop acaparator.

În cazul infracțiunii prevăzute de art. 196 Cod penal, făptuitorul folosește bunurile proprietarului și îi cauzează acestuia daună materială în modalitatea prescrisă de dispoziție - prin înșelăciune sau abuz de încredere, însă bunul material rămâne a fi în continuare ca proprietatea aceleiași persoane, ceea ce, la caz, nu a fost realizat, pentru că, dreptul de proprietate asupra apartamentului nr. xx din str. Xxxxx, xx, mun. Xxxxx, a trecut la cet. Pușcașu N., iar potrivit rechizitoriului, inculpata a fost învinuită de faptul că, ar fi trecut în proprietatea sa întregul apartament.

Adițional, Colegiul lărgit a ținut să enunțe că, instanța de apel, examinând cauza urma să verifice acțiunile inculpatei și sub aspectul *laturii subiective*, dacă Bocearova Elena ar fi pretins asupra cotei lui Liutfi Grigore, or, aceasta de la bun început a recunoscut dreptul de proprietate a părții vătămate asupra a $\frac{1}{4}$ din apartamentul nr. xx din str. Xxxxx, xx, mun. Xxxxx, iar potrivit declarațiilor inculpatei relatate în cadrul ședințelor de judecată în instanța de fond și de apel "(...) *nu a știut că hotărârea pe caz din 2006 a fost anulată, deoarece ea nu a participat la ședințele de judecată din instanța de judecată ierarhic superioară. Avocatul Pelin V. s-a ocupat de proces*".

De asemenea, prezintă relevanță faptul că potrivit învinuirii formulate în rechizitoriu, Bocearova Elena a fost învinuită de faptul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane prin înșelăciune, în proporții deosebit de mari în sumă totală de 400 000 lei. Aceeași sumă de bani - 400 000 lei - a fost determinată de către instanța de apel, la constatarea valorii medii pe piață a unui apartament cu o odaie, amplasat în mun. Xxxxx, str. Xxxxx, xx.

Astfel, instanța de apel a conchis că prejudiciul material cauzat părții vătămate v-a constitui $\frac{1}{4}$ din prețul mediu al valorii totale a apartamentului în cauză, estimat de Bursa Imobiliară "LARA", adică suma de 110 000 lei.

În legătură cu constatarea dată, Colegiul penal a considerat că instanța de apel nu a dat o apreciere cuvenită valorii cadastrale a imobilului în întregul său, valoare care nu depășește substanțial valoare unei cote părți conform evaluării efectuate de către Bursa Imobiliară "LARA". În acest sens, Colegiul penal a apreciat că instanța de apel a omis de a aprecia aceste probe, reieșind din faptul că, informațiile pe care le poartă au caracter vădit *contrastant*.

10. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 iunie 2018, s-au respins ca nefondate apelurile declarate, cu menținerea sentinței instanței de fond fără modificări.

10.1. Deliberând asupra motivelor invocate în apeluri, verificând legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, pe baza probelor administrate și cercetate de prima instanță și suplimentar de către instanța de apel, Colegiul a ajuns la concluzia că apelurile declarate urmează a fi respinse cu menținerea sentinței contestate, fără modificări.

Colegiul a reiterat că la pronunțarea sentinței, instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a tras concluzia că Bocearova Elena urmează a fi achitată de la săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal, pe motiv că fapta ei nu întrunește elementele infracțiunii.

Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenții, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Astfel, nici una din probele acumulate la urmărirea penală și cercetate în ședința instanței de fond și apel nu confirmă vina inculpatei de comiterea infracțiunii prevăzute de art. art. 190 alin. (5) Cod penal.

Colegiul analizând și apreciind declarațiile inculpatei prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, le-a considerat veridice, astfel a atestat instanța că inculpata a încheiat contractul de înstrăinare a apartamentului nr. xx din str. Xxxxx, xx, mun. Xxxxx, cu condiția întreținerii pe viață cu Pușcaș Nadejda deoarece în continuare considera că apartamentul îi aparține în întregime ei, deși cunoștea că lui Liutfi îi aparține $\frac{1}{4}$ din acest apartament, mai mult, inculpata nu cunoștea că hotărârea pe caz din 2006 a fost anulată, deoarece ea nu a participat la ședințele de judecată din instanța de judecată ierarhic superioară, circumstanța care nu au fost combătute sub nici o probă de către acuzare.

Instanța de apel a considerat că declarațiile date de către partea vătămată în ședința de judecată a instanței de fond, cât și a celei de apel, nu sunt utile, veridice, consecutive și nu coroborează cu celelalte probe pe care le-a invocat acuzarea, din care motiv le-a apreciat critic, or acestea nu certifică/probează învinuirea pe care o aduce atât el cât și procurorul, inculpatei, din declarațiile părții vătămate nu se atestă presupunerile acesteia precum că inculpata cunoștea că hotărârea pe caz din 2006 a fost anulată și ilegal a încheiat contractul de întreținere pe viață.

Totodată, Colegiul analizând declarațiile martorilor Mihailic Olga, Pușcaș Nadejda și Balan Vera din punct de vedere al pertinentei, concludenții și utilității lor le-a apreciat ca fiind utile, veridice, consecutive, instantaneu stabilind că depozițiile participanților la proces, nu indică asupra faptului că acțiunile inculpatei întrunesc elementele infracțiunii de escrocherie, or nici unul din martori nu a făcut careva declarații din care ar rezulta faptul că inculpata cunoștea că hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 09.10.2006, nu era irevocabilă și că aceasta ar fi urmărit un scop de cupiditate și că ar fi acționat cu intenție prin înșelăciune în vederea dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane.

În continuare, instanța a stabilit că acuzarea a prezentat în calitate de probe ce certifică comiterea escrocheriei de către Bocearova Elena următoarele probe materiale: acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Liutfi Grigore; contractul de înstrăinare a apartamentului cu condiția întreținerii pe viață încheiat între Bocearova Elena și Pușcaș Nadejda din 10 aprilie 2012; hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 11 decembrie 2006; hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 09 octombrie 2006; decizia Colegiului civil al Curții de Apel Chișinău din 06 februarie 2007; decizia Curții Supreme de Justiție din 21 noiembrie 2007; decizia Colegiului civil și de contencios administrativ din 18 septembrie 2014, însă Colegiul a considerat că acestea

nu atestă circumstanțe ce vizează manifestarea de voință a inculpatei în vederea dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, din care motiv instanța de apel a reiterat că probele prezentate de acuzare prezintă stări de fapt care și-au produs efectul în perioada indicată de acuzare, însă nu prezintă circumstanțe precum că în acțiunile inculpatei sunt prezente elementele infracțiunii, stringent fiind necesar de menționat că nu s-a probat existența laturii subiective.

Delimitarea escrocheriei prin utilizarea unor forme contractuale urmează a fi făcută nu după modul întocmirii acestor contracte, ci după rezultatul final al activității contractuale. Dacă ambele părți contractuale obțin un profit ca urmare a activității comune, păstrându-și dreptul de proprietate asupra bunurilor sale, în acest caz, într-adevăr, este vorba despre relații civile. Dacă însă una dintre părți, asumându-și anumite obligații nu are posibilitatea sau dorința de a le îndeplini, dar a primit preventiv bani sau bunuri ale celeilalte părți contractuale care pierde dreptul de proprietate asupra lor, atunci în cazul dat este vorba despre escrocherie.

Colegiul a considerat că este evidentă lipsa acțiunilor prejudiciabile a Elenei Bocearova, or aceasta nu a acționat în scopul de a deposeda partea vătămată de cota partea a apartamentului în sensul de a-și spori patrimoniul, de a dobândi cota-parte a părții vătămate, or din probele cercetate se atestă că inculpata nu a cunoscut pe de o parte că hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 11.12.2006, nu era irevocabilă, iar pe de altă parte, așa după cum cunoștea Elena Bocearova, că în baza hotărârii Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 11.12.2006, lui Liutfi Grigore îi revine 1/4 din apartament, suma de 110 000 lei, a dorit din start și chiar până în prezent să achite această sumă lui Liutfi Grigore, astfel, inculpata nu a extras din patrimoniul părții vătămate bunuri, diminuându-i valoarea, or valoarea apartamentului, fiind bun integru, a rămas aceeași, inculpata exprimându-și dorința de transmite contra valoarea a 1/4 din apartament părții vătămate.

Inculpata niciodată nu a negat faptul că lui Liutfi îi aparține cu drept de proprietate succesorală 1/4 cotă-parte din imobil, iar disponibilitatea acesteia de a-i compensa în formă bănească valoarea acestei cote-părți nu a fost negată în ședințele de judecată, atât în fond cât și în apel, nici de însuși partea-vătămată.

Mai mult, s-a constatat că în instanța de judecată, la examinarea cauzelor civile Bocearova Elena a fost reprezentată de avocatul Pelin Valeriu, iar la notar inculpata s-a prezentat de una singură, doar cu Pușcaș N.. La acel moment Liutfi nu locuia în apartamentul litigios, iar inculpata nu cunoștea unde locuiește acesta pentru a-i comunica despre perfectarea contractului.

Prin urmare, Colegiul a stabilit că apelul procurorului dar și cel al apărătorului în numele părții vătămate, nu conțin nici o probă care ar combate soluția instanței de fond, or după cum rezultă din materialele cauzei, din probele cercetate și apreciate de instanța de apel prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinenței, concludenței și utilității lor, s-a constatat cu certitudine lipsa laturii subiective a infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal, lipsind stări de fapt

ce ar indica că Bocearova Elena a acționat prin înșelăciune și ar fi avut intenția de a-și spori valoarea patrimonială din contul patrimoniului părții vătămate.

11. Împotriva deciziei instanței de apel declară recursuri ordinare:

11.1. procurorul, care invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului procurorul indică că instanțele de fond pronunțând hotărârile, s-au bazat doar pe declarațiile inculpatei, fără a lua în considerație toate probele acuzării, care sunt indicate și ca motive ale apelului procurorului, iar instanța de apel le-a apreciat eronat, fiind respinsă puterea de acuzare fără o motivare plauzibilă sau bazată pe probe ce ar combate învinuirea incriminată inculpatului, astfel fiind încălcate prevederile art. 101 Cod de procedură penală.

Instanțele de fond nu au luat în considerație declarațiile părții vătămate, martorilor cât și probele de acuzare, adoptând hotărâri reieșind în mod parțial doar din declarațiile inculpatei și pledoaria apărătorului său.

Procurorul consideră că în speță suntem în prezența modalității de înșelăciune a escrocheriei, or din probele administrate s-a stabilit cu certitudine că Bocearova Elena, cunoscând cu certitudine că Liutîi Grigore pretinde la o cotă parte din apartamentul nr. xx din str. Xxxxx, xx, mun. Xxxxx, pe motiv că era soțul fiicei sale Socolova Liubovi, care la 05.08.1996, a decedat, iar prin hotărârea Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 39.10.2006, i s-a atribuit 1/4 cotă-parte din apartament, conștientizând caracterul acțiunilor sale și consecințele care puteau surveni, având scopul dobândirii ilicite prin înșelăciune în întregime a apartamentului dat, fiindu-i cunoscut faptul că hotărârea Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău, din 11.12.2006, prin care Elenei Bocearova i se transmitea în proprietate întreg apartamentul nr. xx din str. Xxxxx, xx, mun. Xxxxx, cu dispunerea efectuării înscrierilor în RBI a OCT Chișinău și cu încasarea de la Elena Bocearova în beneficiul lui Liutîi Grigore a sumei de 400 000 lei MDL, ce constituia 1/4 cotă parte din apartament era casată prin Decizia Colegiului civil și de contencios administrativ al CSJ din 09.06.2009, la data de 10.04.2012, s-a prezentat la sediul notarului Mihailic Olga, și prezentând extrasul de la ÎS „Cadastru” conform căruia apartamentul nominalizat îi aparținea cu drept de proprietate în întregime, precum și hotărârea Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău, din 11.12.2006, precum și alte acte, a încheiat cu Pușcașu Nadejda contractul de înstrăinare a apartamentului cu condiția întreținerii pe viață. În consecință, dreptul de proprietate pe apartamentul nr. xx din str. Xxxxx, xx, mun. Xxxxx, a trecut la cet. Pușcașu Nadejda, cauzându-i astfel lui Liutîi Grigore un prejudiciu material în proporții deosebit de mari, în sumă totală de 400 000 lei.

În această ordine de idei, acuzarea consideră că vina inculpatei în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal este demonstrată, în acțiunile sale fiind prezente elementele infracțiunii de escrocherie, mai mult, din materialele cauzei s-a stabilit intenția inculpatei de a însuși cota-parte a părții vătămate, precum și

dobândirea foloaselor de pe urma tranzacțiilor care au fost făcute de inculpată. Mai mult, însăși din declarațiile inculpatei s-a stabilit că Bocearova Elena cunoștea cu certitudine că 1/4 din apartamentul în speță aparținea lui Liutfi Grigore, însă în pofida acestor circumstanțe de fapt, inculpata s-a prezentat la notar, a dat informații care nu corespundeau adevărului, prezentând hotărâri judecătorești care au fost casate de instanțele ierarhic superioare, mai mult, eronat a indicat că nu cunoștea locul aflării părții vătămate, deși din declarațiile analizate în speță se atestă faptul că inculpata ține legătura cu partea vătămată, atâta timp cât s-a indicat că inculpata și partea vătămată negociau în vederea încheierii unui act de împăcare, ceea ce în opinia instanței denotă că inculpata recunoștea dreptul de proprietate.

Toate aceste circumstanțe denotă faptul că inculpata a acționat în așa mod pentru a duce victima în eroare și pentru a-i căpăta încrederea în faptul că mijloacele sale financiare vor fi rambursate total. Pentru existența infracțiunii de escrocherie este necesar ca victima să fi fost indusă în eroare și să fi ajuns la o reprezentare greșită a unei situații sau împrejurări.

Prin urmare, recurentul consideră că instanța de apel, nu a apreciat sub toate aspectele probele administrate în cadrul urmăririi penale și cercetate în instanțele judecătorești de fond și apel în cauza penală respectivă și neîntemeiat a menținut sentința de achitare.

11.2. partea vătămată Liutfi Grigore și avocatul acestuia, Șoronga Gabriela, care invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea sentinței instanței de fond și deciziei instanței de apel, și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care Bocearova Elena să fie recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 190 alin. (5) Cod penal, cu numirea unei pedepse echitabile pentru faptele comise, precum și admiterea în totalitate a acțiunii civile inițiale și suplimentare.

În motivarea recursului se indică că instanța de fond cât și cea de apel au examinat unilateral cauza penală, în favoarea apărării, reținând drept veridice și evidențiind unele părți din declarațiile inculpatei care de altfel sunt mincinoase și sunt combătute prin mai multe probe din dosar, și au apreciat drept neveridice, neutile, neconsecutive și nepertinente declarațiile părții vătămate, care pe tot parcursul procesului penal a dat aceleași declarații, a fost preîntâmpinat penal pentru darea de declarații false, invocând că declarațiile acestuia nu coroborează cu alte probe invocate de acuzare.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 09 iunie 2009, nr. 2ra-1015/09, se confirmă că declarațiile inculpatei precum că nu a cunoscut despre anularea hotărârii judecătorești din 11 decembrie 2016 pentru că avocatul singur s-a ocupat de caz, sunt mincinoase și nu corespund adevărului, or la fila 2 a Deciziei respective se menționează că: „Intimata Elena Bocearova și reprezentantul ei Valeriu Pelin, în ședința instanței de recurs au cerut respingerea recursului și menținerea hotărârilor judecătorești pe care le consideră întemeiate și legale”. Prin urmare, rezultă că Bocearova Elena a fost prezentă personal în ședința instanței de recurs atunci când a fost casată hotărârea judecătorească

din 11 decembrie 2016, a fost audiată în ședința de judecată și a asistat la pronunțarea deciziei.

Instanța de apel, contrar prevederilor art. 414 Cod de procedură penală nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor indicate în apel, inclusiv asupra declarațiilor inculpatei care a confirmat că se întâlnea cu partea vătămată până la și după înstrăinarea bunului lunar, încasând de la acesta serviciile comunale pentru 1/4 cotă parte din imobil. Astfel, se vede că Bocearova Elena prin declarațiile sale a avut scopul de a duce în eroare cât notarul, când a înstrăinat imobilul declarând că nu cunoaște locul aflării părții vătămate, atât și instanța, spunând că nu a cunoscut la data înstrăinării imobilului locul aflării părții vătămate, fapte combătute prin probele anexate la materialele cazului

Prin urmare, recurenții consideră că instanța a pronunțat o hotărâre care nu îndeplinește rigorile dreptului la un proces echitabil, or cele mai importante argumente și probe care dovedesc vinovăția inculpatei nu au fost analizate de către instanță și nu li s-a dat nici o apreciere, cum instanța a achitat persoana de comiterea unei infracțiuni în cazul în care există probe indubitabile care dovedesc contrariul.

Este inechitabilă și neexpunerea instanței asupra acțiunii civile depuse de către partea vătămată. În acest sens, se consideră că este încălcat dreptul la un proces echitabil al părții vătămate în primul rând sub aspectul neexaminării acțiunii civile, chiar dacă inculpata a fost achitată în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal și în al doilea rând prin încălcarea termenului rezonabil de judecare a pricinii, or acțiunea civilă se află pe rolul instanței din 2013, de când a fost trimisă cauza penală în instanță.

11.3. pe marginea recursurilor declarate, depune referință avocatul Pelin Valeriu în numele inculpatei, care solicită respingerea acestora ca inadmisibile și neîntemeiate.

12. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare în baza materialelor din dosar, Colegiul penal în unanimitate decide inadmisibilitatea acestora, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, *instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care se constată că este vădit neîntemeiat.*

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, *instanța de recurs, examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnatului.*

Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Raportând aceste prevederi la speța examinată, Colegiul penal evidențiază că atât procurorul cât și partea vătămată și avocatul acesteia, în recursurile declarate invocă drept temei de casare prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care stipulează că *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția*, însă Colegiul consideră că acest temei nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursurilor declarate, în acest sens menționând următoarele.

Colegiul constată că recursurile declarate sunt bazate pe aceleași temeuri, fiind invocate argumente similare, prin urmare instanța de recurs se va expune asupra acestora concomitent.

Recurenții în recursurile lor indică eroarea prevăzută de pct. 6) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, dar de fapt expun dezacordul cu aprecierea probelor de către instanțele de fond, probe care în viziunea lor confirmă vinovăția inculpatei.

Aici, Colegiul menționează că art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală prevede o listă exhaustivă de temeuri pentru recurs, a cărei analiză denotă faptul că chestiunile privind aprecierea probelor nu sunt reflectate în conținutul acestui articol, astfel neconstituind un temei pentru recurs separat. Critica aprecierii probelor, care la caz comportă o solicitare de reapreciere a acestora, nu poate fi supusă analizei la etapa examinării cauzei în ordine de recurs ordinar, deoarece instanța de recurs este abilitată de a se pronunța asupra chestiunilor de drept, care constituie erori cu caracter procedural sau material, iar aprecierea probelor constituie o chestiune de fapt, ce ține de judecarea fondului cauzei, judecare care nu se înfăptuiește de către instanța de recurs.

În prim plan, Colegiul indică că cerința părții vătămate și avocatului acesteia, Șoronga Gabriela, privind recunoașterea vinovăției și condamnarea Elenei Bocearova pentru infracțiunea pe care instanța de fond a achitat-o, sentință care a fost menținută ulterior prin decizia instanței de apel, este alogică în situația în care instanța nu poate adopta o hotărâre de condamnare după una de achitare, fără audierea inculpatului și martorilor, pe când instanța de recurs examinează recursurile declarate împotriva hotărârilor instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu în baza materialelor din dosar.

Așadar, potrivit art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, *instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și oricăror probe noi prezentate instanței de apel.*

Alin. (4) și (5) ale aceleași norme prevăd că, *în vederea soluționării apelului, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor și instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.*

Conform cerințelor art. 414 Cod de procedură penală, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se

transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

Colegiul reține că instanța de apel judecând cauza și verificând probele cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă potrivit art. 101 Cod de procedură penală din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării lor, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, ajungând la concluzia corectă cu privire la nevinovăția lui Bocearova Elena în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal.

Astfel, din conținutul hotărârii instanței de apel, rezultă că aceasta corect a constatat că fapta Elenei Bocearova nu întrunește elementele infracțiunii, ulterior motivând concluzia de nevinovăție a acesteia prin cumulul de probe administrate în cauză, nefiind stabilită presupusa eroare de drept invocată de către recurenți, solicitarea acestora privind casarea hotărârii instanței de apel, neavând suport probatoriu și care contravine probelor administrate în cauză.

Generalizând cele expuse, Colegiul conchide în mod convingător, că partea acuzării în susținerea învinuirii nu a îndeplinit cerințele legii, și nu a prezentat probe, ce ar servi temei pentru condamnarea lui Bocearova Elena, ca de altfel și recursul declarat de către procuror fiind unul formal.

Contrar celor invocate de către partea vătămată și avocatul Șoronga Gabriela în recursul lor, Colegiul menționează faptul că deși în decizia Colegiului civil și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție din 09 iunie 2009 este indicat că în ședința instanței de recurs au participat atât Bocearova Elena cât și avocatul său, nu a dovedit faptul că inculpata a fost prezentă și la pronunțarea deciziei. Mai mult, nici unul din martorii audiați în cauza penală nu au făcut declarații din care ar rezulta că Bocearova Elena cunoștea că hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 09.10.2006 nu era irevocabilă și că aceasta ar fi urmărit un scop de cupiditate și că ar fi acționat cu intenție prin înșelăciune în vederea dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane.

Astfel, Colegiul penal menționează că instanța de apel a adoptat o hotărâre legală și întemeiată, temeiul invocat de recurenți prevăzut la pct. 6) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmarea. Prevederile legale obligatorii au fost respectate la judecarea cauzei în apel și Colegiul s-a expus detaliat asupra respingerii apelurilor declarate, pronunțându-se pe marginea tuturor alegațiilor invocate în apeluri, hotărârea cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția. Considerentele instanțelor de fond sunt motivate și argumentate din punct de vedere al temeiniciei și legalității, care au dus la soluția de achitare a inculpatei.

Criticile formulate de recurenți, au format obiect de discuție la judecarea cauzei în instanța de apel și ultima le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie la pct. 11, soluție, pe care instanța de recurs și-o însușește pe

deplin și a cărei reluare nu se mai impune, având în vedere și faptul că verificând hotărârea judecătorească în raport și cu prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, nu se identifică existența și a altor motive care analizate din oficiu să ducă la casarea acesteia, constatându-se astfel că recursurile declarate sunt inadmisibile.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de instanțele inferioare. În cazul în care instanțele și-au motivat decizia, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe.

Cât ține de invocarea părții vătămate și avocatului acesteia privitor la neexpunerea instanței asupra acțiunii civile depuse de către partea vătămată, Colegiul consemnează că potrivit art. 387 alin. (2) pct. 2) Cod de procedură penală, *în cazul când se dă o sentință de achitare, instanța nu se pronunță asupra acțiunii civile dacă inculpatul a fost achitat pentru că nu sunt întrunite elementele infracțiunii...* Prin urmare, instanțele de fond, dat fiind faptul că au pronunțat hotărâri privind achitarea inculpatei de sub învinuirea înaintată, conducându-se de prevederile normei procesual penale menționate, corect nu s-au expus asupra acțiunii civile înaintate de către partea vătămată.

Având în vedere considerentele expuse și raportând situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin.(2) Cod de procedură penală, Colegiul penal concluzionează că la judecarea cauzei în ordine de apel instanța de apel a respectat prevederile legale relevante, prescise de art. 414-419 Cod de procedură penală, iar recursurile declarate sunt inadmisibile.

13. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) și alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Tăut Dorina, partea vătămată Liutfi Grigore și avocatul acestuia, Șoronga Gabriela, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 iunie 2018, în cauza penală privind-o pe *Bocearova Elena*, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 15 noiembrie 2019.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Anatolie Țurcan